

oplyse derom, at gjøre opmærksom paa, at ved Digelovens Behandling har jeg været i den uheldige Stilling at maatte staa her i Thinget som Repræsentant for en D. der havde lidt fuldt saa meget som Holland og Fælster, men tillige som den, der paa denne D. havde lidt mest Skade; altsaa, jeg kunde ikke aabne min Mund om Grø uden at tale for mig selv; derfor er det ikke sket for nu; men efter min Pligt talte jeg for Holland og Fælster, og de Herrer, som have stillet dette Forslag, have maaffet stillet det som en Slags Lighed lige overfor Grø, men det er kun, hvad Retfærdighed byder. Jeg vil ikke foreslaa eller være med til at sige: Siv af Naade og Barmhertighed. Nei, paa ingen Naade, jeg for mit Vedkommende gaar hellere paa Fattighuset end tager af Naade og Barmhertighed. Jeg siger, kan Interessentstabet ikke i Medfør af Regeringens høitidelige Løfter og i Henhold til Gaven 2 Mill. fra Nationen, som indkom efter Stormfloden, da Indtrykket endnu var frisk, kan Interessentstabet ikke hjælpes i Medfør af alt dette, saa lad det ligge. Naturligvis har det aldrig kunnet falde mig ind, at dette Forslag skulde blive vedtaget ved 2den Behandling. Jeg antager heller ikke, at det er falbet de ærede Forslagsstillere ind, om ikke af anden Grund, saa fordi det er klart, at Finantsudvalget kan ikke være alvidende og kjende Grundene, før det fik dem at vide; men jeg tror dog nok nu, at det ærede Medlem, som motiverede Forslaget, og hvad jeg her nu historisk har tilladt mig at saa fast for Folkethinget, skal have godtgjort, at dette Interessentstabs Foretagende ikke er noget almindeligt Gøg, hvortil man ønsker, at Staten skal give Prioritet, som Andre saa bagefter kunne faae Mage til. Nei, det er en Henvendelse, hvorved man spørger, om Regeringen og Thinget erkender gjorte Løfter og deres Anvendelse paa dette Tilfælde og dette Foretagendes Værdighed til denne Beslyttelse. Hvis det ikke er saa, saa ønsker jeg for mit Vedkommende ingen Hjælp, jeg kan jo ikke svare for de Andre. Dermed skal jeg tillade mig at anbefale Lanken i Forslaget til det ærede Finantsudvalgs nærmere Overveelse mellem 2den og 3die Behandling og henvise Udvalget i sin Dom til de foreliggende Kjendsgjerninger.

Chr. Jensen: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler med Hensyn til den Barme, hvormed han holdt sit Foredrag, men forsaavidt han under dette henfastede nogle Ytringer til mig, saa heror dette paa en Feiltagelse (Steenstrup: Det var ikke til det ærede Medlem), jeg har ganske rolig hørt paa ham, og jeg har ikke afbrudt det ærede Medlem. Der er kun et Par Punkter under det foreliggende Affnit, som jeg skal tillade mig at tale et Par Ord om. Det første findes i Betænkningen under Nr. 40 og angaar Landpostbudene. Jeg skal yde min Anerkjendelse for de Fremskridt, der ere gjorte i de sidste Aaringer

paa dette Omraade; men ihvorvel der er gjort betydelige Fremskridt, staa der for Syllands Vedkommende en betydelig Del tilbage at ønske. Om vi imidlertid skulde kunne naae det, som her er gjort gjældende, at vi hos os skulde komme saa vidt, at vi kunne faae en daglig Postgang, har jeg nogen Tvivl om. Jeg tvivler for det Første om, at det vil lykkes den ærede Minister, og for det Andet om, hvorvidt det i og for sig vil være rigtigt. Jeg er lidt bange for, at noget Andet vil komme til at lide derunder, navnlig da de Poststruter, som alt ere satte i Gang, ere saa daarlig aflagte, at man vanskelig kan faae paalidelige Folk til at besørge Arbeidet. Jeg skal henlede den ærede Regerings Opmærksomhed paa, at der vist er Grund til Imødekommen, naar der bliver indgivet Ansøgning fra disse Folks Side om at blive noget bedre aflagte: Som bekendt er der ikke saa Steder, hvor et Landpostbud har en 3—4 Mil at gaa, og det vil i Længden blive altfor besværligt at faae en saadan Post besørget ved et gaaende Bud. Der er ogsaa visse Steder sat hørende Post i Bevægelse, men den er aflagt saa daarlig, at det Hele ikke kan holdes i Gang uden betydelige Tilskud fra private Folk. En saadan hørende Post har for en Tur om Dagen paa 6 Mil eller derover kun 2 Kr. i Løn, og dette er for lidt; der maa betydelige Tilskud til fra private Folks Side, om vi skulle faae Folk til at besørge dette Over paa fyldestgjørende Maade. Det er kun dette, jeg vilde tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om han ikke i Stedet for at sætte daglig Postforbindelse i Gang paa altfor mange Steder vil tage Hensyn til at faae de Poststruter, som ere satte i Gang, aflagte saaledes, at vi kunne faae paalidelige Folk til at udføre dette Arbeide. Det har som sagt sine Vanskeligheder, og flere have alt neblagt dette Over og sagt, at de ikke kunde blive ved med denne Tjeneste, fordi den var for daarlig betalt. — Det andet Punkt, jeg vilde tillade mig at omtale, er Vindringsforslaget under Nr. 24, hvormed Forslaget under Nr. 30 staaer i Forbindelse, angaaende Telegrafstationen i Skive. Jeg er af den Ansættelse, at for Handlende og private Folk er det overordentlig heldigt at have Post- og Telegrafstationen forbundet under een Mand. Det har ikke saa faa Ulemper, navnlig i Smaabyerne, at skulle løbe fra det ene Kontor til det andet; det er jo dog to Institutioner, som staa i saa nær Forbindelse med hinanden, at det vistnok vilde være overordentlig heldigt og rigtigt, om man kunde faae dem begge besørget af een Mand. Saavidt jeg veed, er vor Postmester i Skive selv Telegrafist, hvilket jo maa sjerne Noget af den ærede Ministers Betænkkeligheder ved Sagen. Han udtalte jo nemlig, at han ansaa det for nødvendigt at faae Post- og Telegrafstjennet i Skive besat med en Mand, som var oplært i Faget. Da den nuværende Postmester